meid saaksid Liñna wia, ja Soldatiks ärra mùa. Ehmatus ja kartus tousis meie süddames, kui meie sedda saime kuulda, piddasime nou issikeskis, agga ei leidnud muud, kui jälle ärrapöggeneda. Widdewikko ajal meie jooksime rañna pole, leidsime ühhe Wenne, sennasisse meie astusime ja noudsime agga Ma poolt ärra souda, enne kui kegi meid saaks tagga ajada. Ösel olli waikne ilm, kui koido tulli siis meie ei woind ennam ühtegi Maad nähha. Pärva järrel meie arwasime ja soudsime ennese arwates Wirro-ma pole, agga nüüd hakkas ilm pilwitama, kange torm ja mürristamine tousis, laene täi sid meie Wenne igga silma pilkal, ja igga silmapilkal piddime kartma et Wenne ümber läks. Oh! kui wägga meie siis pallusime Jummalat, ja kahhetsesime omma Wallatust ja Jooksmist! ommeti Jummal hallastas meie peäle. Ohto pole sai ilm waikseks, ja meie näggime maad, jo pimme tulli kätte, kui meie Maale saime, ja meie ei woind ühtegi sest arwata. Hommiko meie leidsime, et se üks weike Saar olli, rahwast ei olnud selle peäl ellamas, agga ommeti ollid seäl monned Saunad, sest meie tundsime, et wahhest Ma poolt rahwas siñna tulli kallapüüdmisse pärrast ja seäl olli ka tunda, et Reimid wast hilja aega ollid rokitud (se ehk on Wainlo, ehk Uhtjo. ehk Muhhosaar olnud) Meie läksime siñna kohta, kuhho meie omma Wenne olime jätnud, agga kui wägga suur olli meie hirm! ei Wennest olnud ennam ühtegi nähha. Meie wist öhtal ei olnud tedda öiete Maale tomband, ösel olli merre Wessi tousnud; ja sedda ärra winud. Mis nüüd tehha! Ma paistis kül, agga kaugelt. Saare peäl meie ei leidnud middagi süa, ja nälg waewas. Meie kiskusime rohhojured wälja. ja hak-